

[Bertel Dahlggaard.]

det vil være i Danmarks interesse at tilslutte sig Schumanplanen. Hvis vi ikke har den bestemmelse i den nye grundlov, er det udelukket, at Danmark kan følge sin interesse på dette område uden at gennemføre en grundlovsændring. Og det går selvfølgelig ikke an. Det er meget sandsynligt, at det nordiske samarbejde kan udvikle sig på en sådan måde, at de enkelte nordiske lande må opgive visse sider af deres suverænitet og overgive den til en fællesnordisk myndighed. Noget sådant vil heller ikke være muligt uden den nye grundlov. Og det betryggende ved denne grundlovsændring er, at begrænsning af suveræniteten i så fald ikke længere kan ske ved almindeligt flertal, idet man har sagt, at når det drejer sig om noget så alvorligt som at opgive dele af landets suverænitet, må der selvfølgelig skabes fuldkommen sikkerhed for, at en overvejende del af befolkningen er tilhænger deraf. Derfor er der indsat den sikring, at det kun kan finde sted, hvis forslag derom får fem sjettedeles majoritet i folketinget, eller det bekræftes ved en folkeafstemning.

Det er muligt, at det ærede medlem har formået at forvirre visse sjæle her i landet på dette område — men det er uden enhver grund.

Og så må jeg måske sige et enkelt ord til det ærede medlem hr. H. C. Hansen. Jeg synes, at det ærede medlem er i så godt humør i dag og spiller sådan i den lette genre, at det næsten er en fornærmelse at fremsætte alvorlige bemærkninger overfor ham, og jeg skal tilføje, at jeg synes heller ikke, der er nogen grund til det.

Det ærede medlem talte om børnetilskuddene og sagde, at den store uoverensstemmelse opstod i anledning af, at det ærede medlems parti ville give samme ensartede forhøjelse af børnetilskuddene både i hovedstad, i købstad og på landet. Og det er ganske rigtigt. Men alligevel, selv om det ærede medlem stillede forslag derom, var forholdet dog det, at det forslag, som til syvende og sidst kom til at foreligge, og som vi og regeringen havde givet tilslutning, også gav højere tilskud til børnene ude på landet; først efter at det var sket, kom det ærede medlem i tanker om nok et bud og lagde nogle få kroner på. Det er jo sandheden.

Og så var der det, at det ærede medlem

mente, at jeg skulle — man kan vel ikke kalde det: have bagtalt ham, når det blev sagt fra folketingets talerstol, men altså, at jeg ikke skulle have givet en korrekt fremstilling af forholdet mellem ham og hans parti på den ene side og udenrigsministeren. Jeg må understrege, at i de bemærkninger, jeg fremsatte om dette enten — eller, som vælgerne er stillet overfor, sagde jeg udtrykkeligt, at stemmer de på socialdemokratiet, får de på dette område — altså det militærpolitiske og det udenrigspolitiske — den højtærede udenrigsminister som tilgift. Det kan da ikke være nogen fornærmelse, efter at det ærede medlem og hans parti har ført politik på disse områder og har dannet en fælles front med regeringen. At det ærede medlem mener, at en sådan tale gør indtryk i Skive, forstår jeg godt — han var jo til vælgermøde med mig deroppe for kort tid siden. Desværre kan jeg ikke komplimentere det ærede medlem — jeg har ikke indtryk af, at hans tale gjorde et tilsvarende indtryk deroppe; men iøvrigt var det en god tale, det ærede medlem holdt. (*Udenrigsministeren* [Ole Bjørn Kraft]: På den ene side og på den anden side!). Ja, men det er virkelig så tit, at en god tale ikke gør indtryk.

Så var der den højtærede finansminister. Den højtærede minister ved, hvor megen pris jeg sætter på ham, men der er een side af hans psyke, jeg aldrig har kunnet forstå. Den højtærede finansminister føler det som en speciel dansk finansministeropgave overfor verden at fremstille det således, at de danske militærudgifter i forhold til befolkningens indtægter er så meget mindre end alle andre landes. Nu vil jeg sige, at hvis det var sandhed i den betydning, som det her drejer sig om . . . (*Finansministeren* [Thorkil Kristensen]: Er der flere betydninger af ordet sandhed?) Nej, men det er slet ikke det, det drejer sig om. Jeg synes altid, det er så morsomt, når den højtærede finansminister siger en vittighed — den er i almindelighed dobbeltydig. (*Finansministeren* [Thorkil Kristensen]: Sandheden er ikke dobbeltydig!). Er sandheden ikke — jo, det er den i finansministerens mund i dette tilfælde, for finansministeren giver befolkningen det indtryk, at de militære byrder i forhold til befolkningens mulighed for at bære byrder er mindre her i landet end i andre lande. (*Finansministeren* [Thorkil Kristensen]: Akkurat!). Ja, men det er ikke